కథ

సుమేధ రోడ్డు దాటబోతోంది. ఉన్నట్టుండి ఓ బలమైన చేయి ఆమెను గట్టిగా వెనక్కిలాగింది. 'ఎవరు' అన్నట్టు వెనక్కి తిరిగిందామె. అందమైన యువకుడు... కోపంగా చూస్తున్నా అందంగా వున్న కళ్ళు "ఎన్నాళ్ళయింది హైదరాబాద్ వచ్చి'' కఠినంగా అడిగాడతను.

"నే ను... నేను ఇక్కడే పుట్టాను''

"ఇక్కడే పుట్టినా రోడ్డు దాటడం కూడా చేతగాదన్నమాట. నీకు నువ్వే ప్రాణం మీదకు తెచ్చుకునేదానివి.''

"సారీ...'' బెదురు చూపులతో నిల బడింది సుమేధ.

"ఫరవాలేదు'' అతని కోపం ఆమె అందాన్ని చూసి చల్లారింది.

అతని నవ్వుతో ఆమె ముఖం వికసించింది.

"నన్ను క్షమించండి. తొందరపడ్డాను. మీరు బస్సు క్రింద ఎక్కడ పడతారోనన్న కంగారులో''

"మరేం ఫరవాలేదు. థాంక్స్''

"అంటే నేను ఇప్పుడు మీ బాగోగులు చూసే బాధ్యత వహించాలన్న మాట'' అన్నాడు.

"అదేమిటి''

"ఏదో దేశంలో ఒక రూలుందిట. ఎవరైనా ఆత్మహత్య చేసుకుంటూండగా రక్షిస్తే వారు అతని లేక ఆమె మంచిచెడ్డలు జీవితాంతం చూడాలి''

"పోన్లెండి... బతికిపోయారు''

"ఎలాగ''

"ఇది భారతదేశమైనందుకు...'' ఇద్దరూ నవ్వారు.

ఓ క్షణం మౌనం తరువాత.

"నా పేరు స్వరూప్... యూనివర్సిటీలో సైకాలజీ లెక్చరర్‌ని''

"నా పేరు సుమేధ. బియస్సీ అయింది. కంప్యూటర్ కోర్స్ చేస్తున్నాను.''

"బావుంది. అందం ప్లస్ చదువు'' మనసులోంచి ఆ భావం లీక్ అయింది బయటికి.

"ఏమిటన్నారు''

"ఆ ఏం లేదు... ఓ కప్పు కాఫీ త్రాగుదామా...''

అతని చొరవకు ఆమె కాస్త సందేహించింది.

"ఎందుకు సంశయిస్తున్నట్లు''

"ఆ ఏం లేదు పదండి'' అంది లెక్చరర్ల బుద్ధులు బానేవుంటాయి అనుకుని.

అలా సినిమాటిక్‌గా ప్రారంభమైన వారి పరిచయం పెరిగి పెద్దదైంది.

ప్రేమ... ప్రేమ... ప్రేమ... ప్రేమ... ప్రేమ.

అది 'పెళ్ళి'గా ఎదిగింది.

ఎవరికీ ఏ సమస్యలూ లేవు.

స్వరూప్‌కు తల్లి వుంది. తండ్రి నాలుగేళ్ళ క్రితం పోయారు. అన్న, అక్క... వారి వారి పెళ్ళిళ్ళయి వేరుగా వుంటున్నారు.

సుమేధ తరచు స్వరూప్ కోసం ఇంటికి వస్తూండడంతో పరిచయం ఏర్పడింది. స్వరూప్ తల్లి ఎంతో యిష్టపడింది.

* * *

ఓ రోజు ఉదయం.

పెళ్ళికి నిశ్చితార్థం లాంటి హడావిడి ముగిసిన తరువాత.

ఓ లావుపాటి వరలక్ష్మి సుమేధ దగ్గరికి వచ్చింది.

సుమేధ గుర్తుపట్టలేదు ఆమె ఎవరో. తరువాత తెలిసింది. ఆమె స్వరూప్ తల్లికి పరిచయస్తురాలని. ఆ వీధిలోనే వుంటారని.

"కూర్చోండి'' అంది సుమేధ.

"స్వరూప్ నాకు కొడుకులాంటి వాడు'' అనే సరికి సుమేధకు అభిమానం కలిగింది.

"...అయితే నేనో మాట చెప్పడం ధర్మం. ఎందుకంటే మీరిద్దరూ ఆనందంగా కలిసుండటమే నేను కోరుకునేది.''

సుమేధకు ఆమె ధోరణి అర్థం కాలేదు.

స్వరూప్ తల్లి కోపిష్టి అని, మొదటి కోడల్ని సరిగా చూడలేదని తరువాత పెద్ద పెద్ద గొడవలు జరిగి వారు వేరు కాపురం పెట్టుకోవల్సి వచ్చిందని... చెప్పింది.

ఇంకా– "కాబట్టి చూడమ్మా... నీ పెళ్ళికి ముందే జాగ్రత్తగా ఆలోచించుకోవడం మంచిది. ముందే ఏ గొడవలూ పడకుండా వేరు కాపురం మంచిది. ఆలోచించుకో'' అని సలహా కూడా ఇచ్చింది.

* * *

సుమేధ పరధ్యానంగా వుంది.

ఏదో ఆలోచనలు... తేనెటీగల్లా.

స్వరూప్ విషయం కనుకున్నాడు. "ఏం లేదు... కానీ''

"చెప్పు... కానీతో ఆపేశావేం''

"వరలక్ష్మమ్మ గారని, మీ ఇంటి దగ్గరుంటారూ...'' ప్రారంభించింది సుమేధ.

"... ఆమె ఏమన్నారంటే, స్వరూప్ తల్లిగారు చాలా చాలా కోపిష్టి. ఆ కారణంగానే కొడుకు కోడలుతో గొడవలు పడడం, వేరుగా వాళ్ళు వెళ్ళిపోవడం జరిగింది.'' అని పూరించాడు స్వరూప్.

"నిజమే... నేను నమ్మలేదు. కానీ''

"సారీ సుమేధ. నువ్వు విన్నది నిజమే. నీకు ఆ విషయం ముందుగా తెలిసినందుకు సంతోషం. నీకు రోజూ చెబుదామనుకుంటూనే మరచిపోతున్నాను''

"మరి మన మాటేమిటి... గొడవలంటే నాకు భయం''

"నిజమే. అయితే మన విషయంలో అలా జరగదని చెప్పగలను మా అమ్మగారు చాలా మంచివారు. ఆమె మనసు నాకు తెలుసు. కనుక చెప్పగలుగుతున్నాను. ఆమె తప్పల్లా ఆమె పిసినారితనం. ప్రతి ఒక్కరూ డబ్బును వృధా చేస్తున్నారని ఖర్చుపెట్టేస్తున్నారని బాధ పడ్తుంది, కోప్పడ్తుంది. సర్దుకోవడం కష్టమే. అయితే మన ఇద్దరం కలిసి సమస్యను పరిష్కరించవచ్చు''

"అయితే ఏం చేద్దామంటారు''

స్వరూప్ నవ్వాడు. "చూడు సుమేధ నేను సైకాలజీ తెలిసిన వాడిని. ఆ సమస్య నాకు వదిలిపెట్టు.''

సుమేధ ఎలాగైనా అత్తగారితోనే కలిసి వుండాలని నిర్ణయించుకుంది. స్వరూప్‌కు తల్లి అంటే ప్రాణమని, వదిలివెళ్ళడం బాధ పెట్టడమే అవుతుందని సుమేధకు తెలుసు.

అత్తగారికి మాత్రం ఎవరున్నారు?

* * *

హనీమూన్ పూర్తి చేసుకుని తిరిగి వచ్చారు. కొడుకు, కోడలు.

సుమేధ ఓ ప్రైవేట్ కన్సల్టెన్సీలో పని చేస్తోంది. అయినా అత్తగారిని ఏ పనీ చేయనివ్వడం లేదు.

"ఉండండి అత్తయ్యగారు. మీరెందుకు శ్రమపడతారు'' అంటూ అన్ని పనుల్లోనూ సుమేధ.

సుమేధ, స్వరూప్‌లు ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు కనుక ఒక పని మనిషిని కుదుర్చుకోవచ్చు.

అయితే అత్తగారు దానికి అభ్యంతరం చెబుతారు. ఆ రోజు ఉదయం.

టిఫిన్ ఆలస్యమైపోయిందని విసుక్కోవడం మొదలుపెట్టాడు స్వరూప్.

"ఏం మనం పనిమనిషిని ఎందుకు కుదుర్చుకోకూడదు'' అన్నాడు చిరాగ్గా.

అత్తగారి ముఖాన్ని ఓసారి పరిశీలించి ఆమె జవాబివ్వడానికి ముందే సుమేధ. "పని మనిషా... దేనికి. ఇద్దరం ఆడవాళ్ళం వున్నాం. వుండేది ముగ్గురం. అవసరం ఏముంది. వాళ్ళను పనిలో పెట్టుకుంటే ఎంతివ్వాలో తెలుసా. వాళ్ళకెన్ని కోరికలుంటాయో తెలుసా. పైగా ఎవరు దొంగలో తెలుసుకోవడం''

సరిగ్గా అదే అభిప్రాయం అత్తగారిది కూడా.

కోడలి మాట తనకెంతో నచ్చింది.

మరో రోజు ఉదయం.

"ఛి... ఛి... ఈ తిండి కుక్కలు కూడా తినవు. ఒక్క చుక్కయినా నూనె వేశావా యిందులో'' ప్లేట్ని దూరంగా విసిరేశాడు.

"ఏమిటా కోపం మీకు... నూనె ధర ఎంతో తెలుసా. అక్కడికే రెండు టీస్పూన్స్ వేశాను. ఇంకా నూనె ధర పెరిగితే వేసేది ఒక టీస్పూనే...''

* * *

ఆ రోజు డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర.

"ఏమిటీ చపాతీలు. యిలా తగలడ్డాయి. గోధుమలు ఎక్కడ కొన్నావేమిటి'' చిరాకు పడ్డాడు.

"రేషన్ కార్డ్ మీద తీసుకున్నవి బయట ధర తెలుసుగా మీకు''

"డబ్బు... డబ్బు... డబ్బు... దాని గురించిన ఆలోచన మానతావా దయచేసి''

ఈ గొడవంతా చూస్తున్న అత్తగారు. "చూడమ్మా సుమేధ. నిజమే ధరలు ఆకాశాన్నంటుతున్నాయి. అయితే మనం తిండి విషయంలో కక్కుర్తి పడకూడదు. డబ్బు సంపాదన దేనికి చెప్పు. ఈసారి మంచి మంచి క్వాలిటీవే తీసుకుంటే సరి.''

పొదుపుగా వుండి ఇంటిని నరకప్రాయం చేసుకోవద్దు.

"అలాగేనండి. మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను'' అంది.

* * *

"అబ్బబ్బ ఒక నెల నుంచీ రోజూ కాలేజీకి ఆలస్యమైపోతోంది. రేపట్నుంచీ టిఫిను నేనే తయారుచేసుకుని తిని బయలుదేరతాను'' గట్టిగానే అన్నాడు.

అత్తగారు సుమేధను పిలిచింది.

"చూడమ్మా. ఈ ఇంటి బాధ్యత నీది. లెక్కలు జాగ్రత్తగా వేసుకుని పథకం ప్రకారం సంసారం నడిపించు. అయితే మరీ అతి"

"స్వరూప్. నేను ఇంత వరకూ కోడల్ని ఒక్క మాటైనా అనలేదు. అంత అందమైన అణకువ గల పిల్ల దొరకడం నిజంగా నీ అదృష్టం. రోజల్లా కష్టపడి వస్తుంది. అటువంటి అమాయకురాల్ని పట్టుకుని అరవడానికి నీకు మనసెలా ఒప్పింది చెప్పు.''

"కానీ. అమ్మా. నేను పని మనిషిని కుదుర్చుకోమని వంద సార్లు చెప్పాను. అలా చేస్తేనా. ఎందుకు పిసినారితనం. దీని వల్ల నేను రోజూ కాలేజీలో ప్రిన్స్‌పాల్ చేత మాట పడాల్సి వస్తోంది.''

"పని మనిషికి ఎంత యిచ్చుకోవాలో తెలుసా మీకు'' సుమేధ.

"చూడమ్మా. పని మనిషిని నేను కుదురుస్తానులే ఏదోలా. నువ్వు కష్టపడడమెందుకు. సుఖపడే రోజులివి. డబ్బు కోసం ఎందుకాలోచించడం అంతలా, ఇద్దరూ సంపాదిస్తున్నప్పుడు'' అత్తగారు.

"కానీ అత్తయ్యా. పని మనుష్యుల్ని నమ్మడం.''

"నువ్వేం ఆలోచించకు. నాకు తెలుసున్న ఒక మనిషి వుందిలే. మనం పూర్తిగా నమ్మచ్చు.''

సుమేధ యింకేం మాట్లాడలేదు.

* * *

ఆ రోజు రాత్రి బెడ్‌రూంలో.

"సైకాలజీ మొగుడు గారూ. ఇంకా ఏం పథకాలు ఆలోచిస్తున్నారు.''

"చూశావా. నేను చెప్పినట్లు మా అమ్మ నిన్ను ఎంతగా అభిమానిస్తోందో యిప్పుడు, ఆ మార్పు చూశావా. ఇప్పుడు మనం దెబ్బలాడుకుంటే నన్ను బయటికి గెంటేసేలా వుంది పరిస్థితి.''

"దెబ్బలాడి వేరుబడడం కంటే ప్రేమతో ఒకటిలా వుండడంలో ఎంత ఆనందముందో కదా'' అంది సుమేధ.

"నాకేం క్రెడిట్ యివ్వవా'' అంటూ దగ్గరికి లాక్కున్నాడు.

సుమేధ బదులివ్వకుండానే అన్నాడు అతను "నా ప్లాన్‌లో తరువాతి స్టెప్ ఏమిటో తెలుసా''

"సెలవివ్వండి సార్''

"మీ ప్రియమైన అత్తగారికి బోర్ కొట్టకుండా మంచి కాలక్షేపానికి ఒక పాపనో, బాబునో యివ్వాలి...''

స్వరూప్ ధోరణిని పసిగట్టేసింది సుమేధ.

అతని కౌగిలిలో బందీ అయిన మరుక్షణానికి సిగ్గుతో కాబోలు లైటారిపోయింది●

ఎలుకరాజు

కుక్క, పిల్లి, ఉడుత, రామ చిలుక, పావురాయి లాంటివి పెంపుడు జంతువులుగా చూసుకుంటూ వాటిని రకరకాల పేర్లతో పిలుచుకోవడమే గాకుండా ఎంతో అభిమానంగా ప్రేమగా మనిషి తనతో తీసుకుని షికార్లకు వెళ్ళడం అనాదిగా వస్తూంది.

రాను రానూ విష సర్పాలు, తేళ్ళు, కప్పలు లాంటివికూడా పెంపుడు జంతువుల కోవలో స్థానంసంపాదించుకున్నాయి. ఇంకొందరు ఇంకా ముందుకు వెళ్ళి భయంకరమైన జంతువులు మొసలి, పులి, సింహాలనుకూడా పెంపుడు జంతువుల జాబితాలోకి చేర్చారు.

ఈనాడు ఎలుకలను పెంచుకోవడం బ్రిటన్‌లాంటి పాశ్చాత్య దేశంలో ఎక్కువగా కనబడుతోంది. అక్కడ ఎలుకలను పెంచుకోవడమే ఒక గర్వ కారణంగా చెప్పుకుంటుంటారు. నేషనల్ ఫ్యాన్సీ రాట్ సొసైటీ వారు ఎలుకలను అందంగా అల్లారు ముద్దుగా ఎదగడానికి వారి వారి యజమానులను తమ తమ చిలిపి చేష్టలతో అలరించడానికిమంచి తర్ఫీదునిస్తోంది.

నిజానికి ఎలుకల ఫ్యాన్సీ అనేది విక్టోరియా మహారాణి కాలంలో ప్రారంభమై ఈ మధ్య కాలంలో ఎలుకలను పెంచుకోవడం ఒక పెద్ద హాబీగా తయారయింది. పార్టీలకు, స్నేహితులు బంధువుల ఇళ్ళకు వెళ్ళేటపుడు ఎలుకలను తమకూడా తీసుకుని వెళ్ళటం పరిపాటైపోయింది.

అందంగా నిగారింపుగా కాంతివంతమైన కళ్ళతో నిలువుగా తోకను కలిగి కాస్తంత టెంపర్‌మెంట్‌తోపాటు అల్లరిచేసే ఎలుకలను బ్రిటన్ ప్రజలు తమ పెంపుడు జంతువులుగా. ఇష్టపడుతుంటారు.

లండన్‌కు చెందిన టోనీ జోన్స్ అనే పెద్ద మనిషి పెంచుకుంటున్న 500 ఎలుకలలో హిమాలయన్ అనే ఎలుక 1980 లో జరిగిన రాట్స్ ఫ్యాన్సీ షోలో ఛాంపియన్‌షిప్‌ను గెలుచుకుంది. ఈ షోను అలెగ్జాండర్ ప్యాలెస్‌లో ఏర్పాటు చేశారు.

—పి.కృష్ణాది శేషు